

nahrazuje se jen skutečná škoda, vzešlá zrušením nájemního poměru (srov. zevrubné odůvodnění v rozhodnutí čís. 4495 sb. n. s. a v Právniku z roku 1925 strana 187). K čís. 1. Stěžovatel se domnívá, že takovou skutečnou škodou, jemu zrušením nájemního poměru vzešlou, jest také placení úroků z kapitálu, za který dům vydražil, totiž ze 125.000 Kč, a má prvním soudu v rekursním spise za zlé, že prý nedbal toho, že stěžovatel nevydražil dům sám, nýbrž se svou manželkou. Toho však stěžovatel sám nedbal při výpočtu úroků a vypočítával tyto z celého nejvyššího podání a nejen z poloviny. Avšak tyto úroky platí stěžovatel (platí-li je vůbec a nehledě ani k tomu, že na nejvyšší podání složil hotově 31.275 Kč) z kapitálu, vynaloženého na svůj a své manželky dům, tedy jako vlastník (spoluvlastník) a nikoli jako nájemník. Neplatí již nájemného za užívání domu (§ 1090 obč. zák.), nýbrž výdaj na vlastní věc. Jinak by tomu bylo, kdyby následkem dražby domu bylo mu budsi v témže domě nebo jinde platiti z výše né nájemné přes 3.000 Kč ročně. K čís. 2. Čistý zisk z pozemků, i kdyby byl činil 1.000 Kč ročně, nelze mu nahraditi, jak již bylo uvedeno. Ztrátou práva jízdy po pachtovaných pozemcích stěžovatel žádné škody neutrpěl, neboť podle zjištění nižších soudů a podle knihovních výtahů přísluší mu jako držiteli vydraženého pozemku č. kat. 847/20, statku to panujícího, na kterém stojí stáj, knihovně zajištěná služebnost chůze a jízd y po pozemku čís. kat. 847/1, takže má cestní spojení se svými budovami a jiné cesty nepotřebuje.

Čís. 5706.

Exekuci podle §u 354 ex. ř. lze povolití jen tehdy, jde-li o jednání, které jest výlučně závislým na vůli povinného; není tomu tak, má-li člen družstva odevzdati byt, který byl přenechán jinému členu družstva.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1926, R II 2/26.)

Co do předchozího děje poukazuje se na čís. sb. 4584. Na základě rozsudku v onom sporu vedl pak tehdejší žalobce exekuci podle §u 354 ex. ř. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Exekuci podle §u 354 ex. ř. lze povolití jen tehdy, jde-li o jednání, které jest výlučně závislým na vůli povinného. Avšak v tomto případě již vymáhající věřitelka sama v exekučním návrhu uvádí, že dle usnesení ze dne 26. června 1925 bylo zjištěno, že výkon exekuce odevzdáním bytu jest nemožným, poněvadž byt jest obýván třetí osobou. Podotýká se, že v exekučním návrhu E IX 909/25 navrhla vymáhající věřitelka výslovně exekuci podle §u 349 ex. ř., a že také tento druh exekuce byl povolen a prováděn. Jest tedy patrné, že v tomto případě vyklizení sporných místností nezávisí výlučně na vůli strany povinné, a právem

rekursní soud návrh na exekuci podle §u 354 ex. ř. zamítl. Tvrzení navrhovatelovo, že strana povinná může být kdykoliv vypověděti, ale že nechce, nestačí, ježto z titulu exekučního jest patrno, že oné třetí osobě byl byt přenechán jako členu družstva, pročež platí tu vedlejší úmluvy, o jichž existenci se titul exekuční zmiňuje a na něž též povinná strana při svém výslechu podle §u 358 ex. ř. poukázala. Poukaz na rozhodnutí čís. 489 sb. n. s. jest nepřipadným, ježto šlo o případ zcela jiný, že totiž vymáhající věřitelka sama propůjčila část svého bytu třetí osobě a nemohla jej přímo žádati od ní zpět, a že strana povinná (sestra této třetí osoby) se za tohoto stavu věci zavázala, že byt onen v určité době vymáhající věřitelce odevzdá. Naopak jest poukázati na rozhodnutí čís. 3832 sb. n. s.

Čís. 5707.

Nárok na náhradu za upotřebení věci v cizí prospěch není podmíněn tím, že cizí majetek byl rozmnožen, stačí, že byl uchráněn škody, která by jej byla postihla. Ten, v jehož prospěch byla cizí věc spotřebována, musí nahraditi její hodnotu jen potud, pokud není větší, než jeho užitek. Ten, jehož věci bylo použito k uhasení požáru, jest oprávněn domáhati se náhrady na tom, kdo byl požárem postížen, bez ohledu na to, že tento byl pojištěn proti požáru a zda vlastník použité věci mohl jejímu spotřebení zabrániti.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1926, Rv II 553/25.)

Při hasení požáru transformační stanice žalované elektrárenské společnosti použili hasiči svémocně koncentrovaného solného roztoku, náležejícího žalující firmě, pročež se domáhala žalující na žalované zaplacení 30.000 Kč. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Právem opustil žalobce sám již v řízení před prvním soudem právní důvod žaloby jako žaloby na náhradu škody, neboť není tu zavinění žalované strany na žalobcově škodě. Právem také posuzovaly nižší soudy žalobu podle §u 1041 obč. zák. jako žalobu na náhradu za věc spotřebovanou ve prospěch žalované strany mimo případ jednatelství, neboť žalobce tvrdí, že bez jeho vědomí a svolení, ale také bez příkazu a vůle žalované strany bylo jeho koncentrovaného solného roztoku upotřebeno hasiči k hasení požáru vypuknuvšího v transformační stanici této strany. Jak již první soud správně vytknul, nevyžaduje upotřebení věci v cizí prospěch, by cizí majetek byl rozmnožen, dostačí, že byl uchráněn škody, která by jej byla jinak postihla. Jestliže použitím žalobcova koncentrovaného solného roztoku byl majetek žalované strany zachrá-